

[Poul Sørensen.]

det konservative folkeparti interesse i at få belyst og drøftet nøjere, og med disse indledende bemærkninger har jeg gerne villet sige, at vi vil gå ind i et sagligt arbejde i det udvalg, som jeg forstår vil blive nedsat til behandling af det foreliggende lovforslag.

Jeg vil hertil føje, at jeg på mit partis vegne kan udtale, at det, vi skal nå frem til, enten det nu bliver det ene eller det andet, selvfølgelig må være et organ og en fremgangsmåde, som har en rimelig chance for at blive accepteret af de parter, det drejer sig om. Jeg kan udmærket godt se, at et forsøg udefra på, jeg vil ikke sige at overflødiggøre, men at begrænse organisationernes stilling ikke er så ligetil; det må selvfølgelig overvejes meget nøje, hvorledes det kan og bør gøres; jeg er nemlig ganske klar over, at een ting kan man ikke lade ude af betragtning: hvorledes man får truffet en afgørelse, som vil blive respekteret, og som de flest mulige indenfor det pågældende interesseområde føler er rimelig og rigtig.

Jeg skal ikke nægte, at de forhandlinger, jeg havde lejlighed til i foråret at deltage i vedrørende landarbejdernes arbejdstid, gjorde et vist indtryk på mig. Når vi nu her diskuterer tvungen voldgift, den sidste og afgørende indgriben f. eks. i en sag som den, vi havde i foråret og tidligere har haft, så skal jeg ikke nægte, at spørgsmålet om de samfundsinteresser, der i en sådan situation står på spil, må gøre et vist indtryk på en.

Jeg vil gerne have lov til at citere nogle udtalelser, som faldt under diskussionen dengang; jeg gør det, fordi jeg håber, de måske kan medvirke til, at man fra alle sider må erkende, at tiden er en anden, og at hensyn, som man måske ikke i så stor udstrækning har taget før, må tages, når man står overfor arbejdsstridigheder, som kan koste os alle store værdier. Jeg vil gerne belyse dette synspunkt med udtalelser af de socialdemokratiske politikere, som fra denne talerstol deltog i drøftelserne for et halvt år siden. Først skal jeg citere en udtalelse af den højtærede økonomi- og arbejdsminister — den står sp. 3437 i folketingsprotokollen for 1954—55. Den højtærede minister sagde:

„I den foreliggende situation, hvor ganske overordentlig store samfunds-

interesser står på spil, må regeringen imidlertid anse det for nødvendigt at forhindre, at den truende konfliktudvikelse bliver til virkelighed.“

Således faldt ordene, og de vidner jo om, at man på det tidspunkt efter den højtærede økonomi- og arbejdsministers mening ikke kunne tillade sig at lade sådanne værdier gå tabt, men at man måtte gribe ind, altså et standpunkt, som er modsat — således må jeg opfatte det — den principielle stilling, som den højtærede minister gav udtryk for her i dag.

Socialdemokratiets ordfører ved den lejlighed, det ærede medlem hr. Bundvad, udtalte — det står sp. 3538:

„På denne baggrund kan man ikke stillende se på, at en omfattende og måske langvarig konflikt i landbruget tvinger nye forstyrrelser og forringelser ind i vor økonomi.“

Lidt senere i sin tale føjer det ærede medlem til: „vi skylder befolkningen at gøre det“ — altså foretage dette indgreb.

Til sidst skal jeg minde om, hvad det daværende ærede medlem, den nuværende højtærede minister for offentlige arbejder, hr. Lindberg, udtalte om disse problemer, da det ærede medlem ved lovforslagets anden behandling overtog ordførerskabet, og det er ord, som jeg for mit vedkommende lægger afgørende vægt på i betragtning af hele den stilling, som den højtærede minister dengang indtog indenfor fagorganisationerne. Det ærede medlem hr. Lindberg udtalte, det står sp. 3890:

„Vi er også principielle modstandere af tvungen voldgift, men vi erkender, at der kan opstå sådanne situationer, som der nu er opstået på dette område for landbrugets vedkommende, hvor samfundet virkelig for alvor er truet og der står store økonomiske interesser på spil for hele samfundet, og i en sådan ekstraordinær situation mener vi, at vi må se bort fra principper og må løse problemerne, når ikke de to parter, som er i strid med hinanden, selv kan finde frem til en ordning.“

Disse udtalelser af fremtrædende ledere indenfor socialdemokratiet læser jeg sådan, at jeg må spørge: Er det da så mærkeligt, at vi er nogle, som måske får tvivl i vort sind og må stille os på den måde, som jeg